

Ocells

Si no hagués estat per les seues comes, no hauria passat res. O potser sí. Però hauria passat a algú altre. Jo ho hauria llegit al diari.

Manuel de Pedrolo, Joc Brut.

La vaig matar, senyor jutge. No estava desesperat, ni tan sols podria dir que estava boig per ella. Era guapa, sí, atractiva, però no era l'única dona del món. Jo no estava desesperat. La veia cada dia a la fàbrica. L'oficina està situada a la part de dalt de la nau i des d'allà s'observa tot el procés de producció. Els putos obrers no ens veuen a nosaltres, però nosaltres controlam cada moviment que ells fan. Si parlen, si es rasquen el nas o si es toquen els collons. Sabem quant de temps perd cada operari al llarg del dia. Des d'allà dalt, senyor jutge, tenim una visió privilegiada sobre els escots de les treballadores. A la nau es pot arribar als trenta-cinc graus, sap? Una calorada i una putada. Instal·lar aire condicionat seria molt car, i contraproduent pels productes que fabricam, que sempre han de tenir una temperatura constant i l'amo diu que de refrigerar la fàbrica, res de res, i així podem gaudir del panorama de la carn a l'aire lliure tot l'any. A mi això em pareixia una crueltat, eh? Una cabronada. Però t'hi acostumes fàcil. La meua taula està al costat del vidre i pràcticament sense alçar el cap tenc tot un paisatge al meu abast. Puc triar. Però jo no triava, sap? Els ulls sempre m'anaven a la mateixa dona. A l'encarregada d'encapsar el producte. Estava al final de tot del tren de producció. En realitat són quatre les obreres que ho fan, però els ulls sempre m'anaven a la mateixa. No ho podia evitar, senyor jutge, no podia, no....no. Ni tan sols aixecava el cap, m'era suficient un moviment lleu i ja la tenia allà davant: madura, suada, escotada, bruna, esgotada. Allà la tenia: madura, suada, els regalims que li baixaven de la cara pel coll i confluien a la regata de les sines. La maquinària m'impedia veure-li tot el cos, però amb la suor i l'escot i els rínxols negres en tenia prou. Portava un collaret d'or molt primet. Poc or, pocs diners. A mi no m'agrada l'or. Se'l posen els pobres per fer veure que són un poc rics. Dues vegades vaig intentar coincidir amb ella a l'entrada de la fàbrica. Els directius tenim una porta d'accés exclusiu, però a vegades,

Ocells

perquè no ens vegin com unes persones cruels, o amanerades entram per la seua porta. Ells ens saluden, quasi ens fa una reverència. La majoria són immigrants, i no sempre tenen tots els papers, vostè ja m'entén, que tal i com estan les coses, no és qüestió de ser gaire estrictes, i si falta un segell o una visa, ja me la duràs, i pots començar quan vulguis, això també ens permet fotre'ls al camp amb més facilitat i sense donar moltes explicacions de per què ho fem. La producció requereix fer aquestes petites trampes si volem continuar endavant, que la competència és molt dura, senyor jutge, i els xinesos ens fan molt de mal, ja ho sap, els diaris en parlen cada dia d'això, i de la necessitat de fer reviscolar el sistema productiu..... Sí, m'ha demanat per què la vaig matar i jo encara no li ho he dit, és que no ho sé ben bé. Un parell de vegades vaig fer per posar-me al seu costat a l'hora d'entrar a la nau. La vaig saludar amb afecte, sí, vaig ser molt simpàtic, li vaig dir, hola com et va? I ella només em va mirar. No em va dir res. Hola com et va? No és ofendre, senyor jutge. Ella no em va dir res. Em va mirar. I a l'endemà també. Una salutació i un silenci. Dos silencis són molts, senyor jutge perquè jo la veia des de dalt. Li coneixia cada gota de suor que li regalimava i si li deia bon dia, ella m'havia de dir bon dia. Per això un matí, aprofitant que l'amo havia sortit a fer unes visites, la vaig cridar per la megafonia i la vaig fer pujar. Es va regirar molt quan va escoltar el seu nom pels altaveus. Els seus companys la miraven. L'hauria d'haver vista, tremolava com un poll. De por i de fred. A l'oficina sí que tenim l'aire condicionat, i el posam molt fort. Les gotes de suor se li van congelar a la cara i per tot el coll. Per què no em contestes quan et dit bon dia, per què no em mires, i ella amb els ulls fixos al trespol. Mira'm. I ella que alça el cap amb un senyoriu que no li era propi, senyor jutge, així, miri, va alçar el cap així i em va mirar amb uns ulls de falcó i em va dir què vol, amb una veu ferma, potent, càlida, entonada, què vol, i em mirava i jo vaig quedar sense paraula. Ella no podia tenir aquella veu, senyor jutge. Aquella veu no, sap el que li vull dir? Aquella dona tenia una veu que em feia mal. Com és que jo no ho sabia? I com que jo no li contestava ella insistia, què vol senyor, les meues companyes han de fer la meua feina i no voldria que s'enfadessin. I continuava parlant, vocalitzant, escopint ocells per la boca, vomitant una melodia mortal mentre em deia que tenia pressa. Jo ja no

Ocells

estava paralitzat, que m'havia encès de desig, senyor jutge. Encès estava jo i l'aire condicionat no m'era suficient, que allà mateix, de cara a la vidriera trampa m'hi vaig atracar i d'un cop sec a l'esquena la vaig estirar cap a mi, i el telèfon va sonar i va saltar el contestador i ella s'hi resistia i jo que ja la besava perquè jo era superior, tenia més força, que era un home en zel, jo, senyor jutge, que la seua veu em va traure de punt, tanta puta melodia per dir-me què vol senyor, tenc molta feina, i jo ja li tocava les sines, que estaven gelades, perlades de suor freda i no vaig poder parar i si vol, senyor jutge, no li acab de contar tots els detalls que em sembla que ja són al sumari i ara no sé si toca que ho conti aquí davant els membres del jurat, que hi ha senyores i es podrien sentir ofeses, perquè un home, quan està en zel fa coses que després són lletges de descriure. Ella s'oposava i jo no tenia fre i quan va acabar el seu torn les companyes estranyades miraven cap a l'oficina intentant descobrir perquè ella encara no havia baixat però se'n van anar sense esperar-la encara que no sabien que seia morta a la meua cadira del despatx. I ella callava però jo encara veia com els ocells que sortien de la seua boca s'enredaven entre els rínxols negres dels seus cabells.

València, 17 de maig de 2009